

Arnhem, 20 oktober 2024

Lieve Komeet Tsuchinshan-ATLAS,

Eens in de tachtigduizend jaar kom je vanuit de Oortwolk even langs om een kijkje te nemen bij onze bleke blauwe stip.

De laatste keer was eind Pleistoceen, toen zag je ons misschien niet eens: we stonden op de drempel van uitsterven, een laatste handjevol harige mensen in Afrika.

Een kleine groep overlevers waar iedereen die nu leeft van afstamt.

Allemaal broeders en zusters zijn we,
allemaal nageslacht van gelukszoekers,
al vergeten we dat wat te vaak.

Over onze gedeelde wieg vertelde schrijfster Zeinab Badawi op het Geschiedenis Festival in Haarlem, waar ik me zelf nogal bewust van de veranderende geschiedenis was: vijftwintig jaar geleden schuimde ik popfestivals af nu liep ik met boekenstapels vol gedeelde verhalen van zaal naar zaal.

Op het Geschiedenisfestival werd minder gestagedived, maar de koffie was er beter.

Hoe is dat voor jou, lieve Komeet?

Is er veel veranderd in de afgelopen tachtigduizend jaar? Niet echt hè.

Als soort staan we, iets minder harig dan voorheen, alweer, of nog steeds, op de rand van de ondergang. Al zijn we met een stuk meer. En een stuk smeriger ook.

Enfin.

Op een andere tijdschaal werd Borre negen jaar en wilde hij een taart met Xavi Simons erop.

Dat is een voetballer. Een middenvelder. Groot voorbeeld bovendien: als hij later groot wordt, wordt hij *Oranje-international*. Of *youtuber*.

Laatst hoorde ik mezelf tegen hem zeggen dat het verstandig was om, mocht zijn gedroomde loopbaan niet van de grond komen, toch een vak te leren, maar terwijl ik het zei dacht ik, waar heb ik het over? Ik ben toneelschrijver!

Dat heeft qua toekomstperspectief een nóg kleinere succes marge dan *influencer* of topsporter. En toch heb ik een heel fijn leven.

Dus sta ik hem de komende jaren op zaterdagochtend toe te juichen.

Misschien heb je ons gezien, Lieve Komeet, juichend op onze bleekblauwe, of nu goorgrijze stip. Juich jij ons ook een beetje toe? We kunnen het gebruiken.